τὴν κρατήσω μαζύ μου, ἔστω καὶ μιὰ ὥρα... Ἐν' ἀμάξι περνοῦσε κι' ἀνεβήκαμε ἐπάνω... Τὴν ἐπῆγα σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ τὴ γέμισα γλυκά... Τὴν ἐπῆγα κατόπιν σ' ἕνα κατάστημα καὶ τὴ γέμισα παιχνίδια... Κάθε χαμόγελό της μοῦ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια. Τέλος τὴν ὡδήγησα στὸ ξενοδοχεῖο μου εὐτυχισμένος γιὰ τὴν ἀγάπη της... Καὶ σκεφτόμουν ὅτι ἅμα ἐκείνη θἄφευγε, πόσο θλιβερή, πόσο πένθιμη θὰ μοῦ φαινόταν ἡ κάμαρή μου... Ἔφαγε τὰ γλυκίσματά της... γλύκισε, μιλῶντας μου γιὰ σᾶς, γιὰ τὴ ζωή σας, κι' ἔπειτα ἀποκοιμήθηκε γλυκά, με τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο ἐπάνω σ' ἕνα ἄσπρο ἀρνάκι... Τὴν ἔβαλα τότε στὸ κρεββάτι μου κοὶ στάθηκα κυττάζοντάς την ἐπὶ ὥρα... Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ ἐντωμετα; ξὺ καὶ δὲν τολμοῦσα ν' ἀνάψω φῶς, ἀπὸ φόβο μήπως αὐτὸ ποὺ ἔβλεπα ἦταν ὄνειρο καὶ διαλυθῆ... Μόλις διέκρινα τὸ πρόσωπό της, πλασιωμένο καθὼς ἦταν ἀπὸ τὶς μποῦκλες της... καὶ ἄκουγα τὴν ἀναπνοή της, ποὺ μὲ βεβαίωνε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔβλεπα δὲν ἦταν ὀπτασία, ἀλλὰ ὅτι ἡ Νιβέττα μου βρισκότανε κοντά μου... Γονάτισα τότε κοντά της καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔννοιωσα ἕνα φριχτὸ πόνο, ἀναλογιζόμενος πόσο φριχτὰ καὶ ἀνεπανόρθωτα εἶχα καταστρέψει τὴν εὐτυχία μας... Ἕνα ρολόϊ σήμανε τότε δέκα καὶ μὲ ξύπνησε ἀπὸ τὶς θλιβερές μου ὀνειροπολήσεις... Συλλογίστηκα τὴν ἀνησυχία σας καὶ θέλησα νὰ σᾶς καθησυχάσω, μὰ δὲν τολμοῦσα ν' ἀνησυχήσω τὸν ὕπνο τῆς Νιβέττας... Μὲ συγχωρεῖτε ;

Ἐντωμεταξὺ εἶχαν φτάσει μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο...

Ἡ Νιβέττα, ἀκούγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ν' ἀνοίγη, ξύπνησε. Κυττάξε πρῶτα ὁλόγυρά της, τρίβοντας τὰ μάτια της. Ἔπειτα ἡ σκέψεις της φωτίστηκαν καὶ φώναξε χαρούμενα:

— Μαμά, πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη... Ὁ μπαμπᾶς ξαναγύρισε...

— Ναί, ἀγαπημένη μου... Μὰ θὰ ξαναφύγη...

— Ὦ !... εἶνε ἀλήθεια, μπαμπᾶ, ὅτι δὲν θέλεις νὰ μείνης μαζύ μας ;... Πές μου !...

Καὶ τὸ παιδάκι κυττοῦσε τὸν πατέρα του μὲ μάτια γεμάτα θλίψη, στὰ ὁποῖα ἦταν ζωγραφισμένη κάποια μομφή.

— Ρώτησε τὴ μητέρα σου, παιδί μου, ἂν θέλη νὰ μείνω μαζύ σας... εἶπε ὁ κ. Μαρέϊγ, ἀγκαλιάζοντας τὴ Νιβέττα ποὺ βρισκόταν στὰ γόνατα τῆς μητέρας της.

Τὸ παιδάκι δὲν εἶπε τίποτε, μὴ βρίσκοντας λόγια νὰ ἐκφράση ἐκεῖνο ποὺ ἔννοιωθε στὴν καρδιά της. Μὰ ἀνοίγοντας τὰ δυὸ χεράκια της, τύλιξε μ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἀγαπημένα της κεφάλια, τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας, καὶ τὰ γέμισε ἀπὸ φιλήματα. Ἔπειτα, ξαφνιασμένη ποὺ ἔβλεπε τὰ δάκρυά τους νὰ κυλοῦν στὸ πρόσωπό τους, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλάκι της, ποὺ εἶχε γίνει σκεφτικό, καὶ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Γιατί κλαῖτε ;... Γιατί κλαῖτε, ἀφοῦ τώρα βρισκόμαστε ὅλοι μαζύ ;...

— Ἔχεις δίκηο, Νιβέττα, εἶπε ἡ κυρία Μαρέϊγ, ἀφίνοντας τὸ χέρι της μέσα στὸ χέρι τοῦ σιζύγου της... Δὲν θὰ ξαναλλάψουμε πειά...

VICTOR CHERBULIEZ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΕΡΙΑ

Ἀνάμεσα στὰ σύγνεφα,
ἀνάμεσα στ' ἀστέρια,
βλέπω δυὸ μάτια γαλανά,
δυὸ μαρμαρένια χέρια.

Κάτι τὰ χέρια χτίζουνε
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια
δρόμο πολὺ μ' ἀνοίγουνε
στὰ γαλαξένια πλάτια.

Κεῖνα τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
καὶ τὰ λευκὰ τὰ χέρια,
κανεὶς δὲν ξέρει νὰ μοῦ πῆ
ποιὸς τἄστειλε στ' ἀστέρια.

Τοῦτο γνωρίζω νὰ σᾶς πῶ
καὶ τοῦτο ἐγὼ ξανοίγω,
πὼς μὲ καλοῦνε βιαστικὰ
πέρ' ἀπὸ δῶ νὰ φύγω.

Κι' ἐγὼ κρυφὰ κι' ἀμίλητα
μιὰ τέτοια σκέψη ἐπῆρα,
μὰ κάποιος τἄπε στὴν καρδιὰ
καὶ τὄειπε αὐτὴ στὴ λύρα.

Γι' αὐτὸ στὴ γῆ βρεθήκανε
δυὸ μάτια καὶ δυὸ χέρια
γιὰ νὰ μ' ἐνώσουν χρήγορα
μὲ τὰ χρυσᾶ μου ἀστέρια.

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Γιὰ νὰ φυλάξουν στὴν Κρήτη τὰ παιδιὰ καὶ νὰ μὴν μποῦν ἡ Νεράϊδες νὰ τὰ πνίξουν, καὶ μάλιστα τὰ «πρωτόπαιδα», βάνουν σταυροὺς καλαμένιους σ' ὅλες τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα καὶ τὶς θυρίδες τοῦ τοίχου ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴν μπαίνουν ἡ Νεράϊδες.

Καμμιὰ φορά, ἂν δὲν λάβη τὰ μέτρα αὐτὰ ἡ μητέρα, ξεκληρίζουν οἰκογένειες ὁλόκληρες, γιατὶ δὲν τοὺς μένει παιδί.

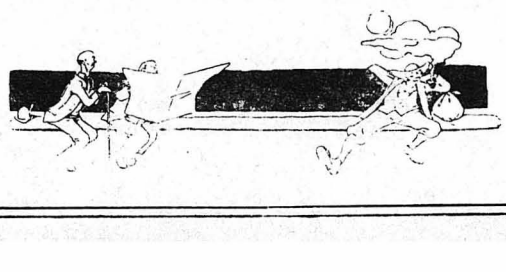

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

— Μπᾶ σὲ καλό σου, Νίτσα ! Ὁ ἄντρας σου εἶνε πεθαμένος ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια κι' ἐσὺ φορᾶς ἀκόμα μαῦρα ; Τόσο πολὺ τὸ πῆρες κατάκαρδα ;

— Ὄχι, καϋμένη, ἀλλὰ πῶς θὰ καταλάβη ὁ κόσμος πὼς εἶμαι ἀκόμα χήρα ;...

* * *

— Καὶ τί καταβάλατε ὁ καθένας σας γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι ;

— Ἐγὼ τὴν πεῖρα μου κι' ὁ συνέταιρός μου τὰ κεφάλαια...

— Καὶ λέτε νὰ πάη μπρὸς ἡ δουλειά ;

— Φυσικά. Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ποὺ θὰ διαλυθῆ ἡ ἑταιρεία μας, ὁ συνέταιρός μου θἄχη τὴν πεῖρα μου κι' ἐγὼ τὰ κεφάλαιά του!..

* * *

Μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου:

— Μὰ τέλος πάντων, πότε θὰ μοῦ ἐξοφλήσης τὸ λογαριασμό, βρὲ ἀδερφέ ; Δὲν μπορῶ νἄρχωμαι κάθε μέρα νὰ σὲ γυρεύω...

— Φίλε μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νἄρχεστε κάθε μέρα καὶ νὰ χάνετε ἔτσι τὸν καιρό σας. Ἐγὼ θὰ σᾶς προτείνω μιὰ λύση συμβιβαστική. Μιὰ μέρα τῆς ἑβδομάδος εἰκαιρεῖτε ;

— Μόνο τὸ Σάββατο !

— Ἔ, τότε νἄρχεστε μονάχα κάθε Σάββατο !...

* * *

Κάποιος ζητιάνος, ἀφοῦ κέρδισε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ ζητιανιά, γύρισε στὸ χωριό του καὶ διηγεῖτο στοὺς πατριῶτες του πὼς εἶχε πλουτίσει.

— Καὶ τί δουλειὰ ἔκανες ; τὸν ἐρώτησε κάποιος ἀπ' αὐτούς.

— ...Συχωροῦσα τοὺς πεθαμένους !

* * *

Στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς κάποιας ἐπαρχίας ὁ ὑποψήφιος παρουσιάστηκε στοὺς ἐκλογεῖς καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ πρόγραμμά του. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως ἕνας ἀπὸ τοὺς κομματικοὺς παράγοντας τοῦ τόπου ἐπλησίασε τὸν ὑποψήφιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μείνετε ἥσυχος ! Ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι εἶνε μαζύ σας...

— Δυστυχία μου ! ἀνεφώνησε ἐκεῖνος. Ἂν εἶνε ἔτσι, ἡ νίκη τοῦ ἀντιπάλου μου εἶνε ἐξασφαλισμένη...

* * *

Κάποιος κατηγορούμενος, ποὺ δὲν εἶχε μείνει ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ὑποστήριξι τοῦ δικηγόρου του, ὅταν μετὰ τὸ πέρας τῆς διαδικασίας τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος ἂν ἔχη νὰ ζητήση τίποτε, ἀπάντησε:

— Τίποτα, κύριε πρόεδρε. Ζητῶ μονάχα τὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου... ὑπὲρ τοῦ συνηγόρου μου !...

* * *

Ὁ κ. Μ. εἶχε πάει στὸ μελόδραμα γιὰ νὰ ἀκούση τὴν περίφημη ἀοιδὸ Ἀδελίνα Πάτι. Κατὰ δυστυχία του ὅμως ἔτυχε νὰ καθήση δίπλα σ' ἕναν ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος ἐμορμούριζε διαρκῶς κάποιο τραγουδι. Ὁ κ. Μ. δυσανασχέτησε κι' ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνη τὴν ἀδημονία του μὲ ζωηρὲς κινήσεις καὶ χειρονομίες.

— Τί ἔχετε, κύριε ; τὸν ρώτησε ὁ διπλανός του. Μήπως ἐνοχλεῖσθε ἀπὸ τίποτε ;

— Τάχω μ' αὐτὴ τὴν ἀνόητη τὴν τραγουδίστρα, ποὺ μ' ἐμποδίζει... νὰ σᾶς ἀκούσω !... ἀπάντησε ἐκεῖνος εἰρωνικότατα.

* * *

Κάποιος δικηγόρος, πρὶν ἀποθάνη, ἐκληροδότησε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ποσὸ στὸ φρενοκομεῖο τῆς πόλεώς του. Τὴ δωρεὰ αὐτὴ τὴν ἐδικαιολόγησε ὡς ἑξῆς στὴ διαθήκη του:

«*Τὸ ἀνωτέρω ποσόν, ἔγραψε, τὸ ἐκέρδισα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνακατεύουνται διαρκῶς μὲ τὰ δικαστήρια. Τοὺς ἀνταποδίδω λοιπὸν σήμερα μαζεμένα ὅσα πῆρα ἀπ' αὐτοὺς λίγα - λίγα!...*».

* * *

Ὁ πνευματιστής.—Μήπως κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους παντρεύτηκε τὴ χήρα τοῦ πνεύματος ποὺ καλοῦμε ; Τὸ πνεῦμα μοῦ ἐδήλωσε πὼς θέλει νὰ τοῦ ἐκφράση τὰ συλλυπητήριά του...

* * *

Ὁ δάσκαλος.—Μὰ δὲν ντρέπεσαι ποὺ δὲν ξέρεις νὰ γράψης τ' ὄνομά σου ;

Ἡ μοντέρναμαθήτρια. Μὰ δὲν εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ τὸ μάθω, ἀφοῦ ἅμα παντρευτῶ θὰ τ' ἀλλάξω !...